

ind i en Lov om Embedsmændenes Lønning en Bestemmelse om, at Justits- og Magistrats-embeder herefter skulle lønnes med fast Gage; men dermed er Sagen jo endnu ikke ordnet, det berber jo for en meget stor Deel paa, hvorledes Regjering og Rigsdag komme tilrette om den endelige Ordning af dette Forhold; men naar Lønningsloven ikke kommer ud, saa staaer ikke engang denne Paragraph. Dersom vi derimod vedtage det foreliggende Forslag, saa vinde vi, at begge Thing, det beider jeg lagt Mærke til, vedtage en Beslutning, som siger at de Justits- og Magistratsembeder der for Liden lønnes med Sportler, herefter til lægges fast Løn i den Forvisning, at Regjeringen forelægger Rigsdagen i næste ordinaire Session en Lønningslov, der ordner dette Forhold. — Det er jo med Hensyn netop til Ordningen og Gjennemførelsen af dette Forhold, at man er urelig, men den foreliggende Beslutning giver efter min Mening en langt større Sikkerhed for, at vi faae Sagen ordnet paa den Maade, som vi ønske, end den nævnte Paragraph. — Det følger af sig selv, at jeg forventer, at de høitærede Herrer Mini- stre ubetinget vilde erklære sig enige i denne Beslutning. Man kan have, hvad Mening man vil om ministerielle Tilfagn, saa beider jeg dog erindret, at vi hidtil ikke have havt nogen Grund til at frygte for, at den høitærede Indenrigs- minister naar han i Forening med Thinget, hvoraf han har været et saa hæderligt Medlem, er gaaet ind paa Noget, senere er gaaet fra det. (Tscherning: Nei, fra en Beslutning!). Han gaaer efter min Formenting ikke fra Noget, og jeg tillader mig at troe, at heller ikke nogen af hans mulige Efterfølgere lettelig vil kunne komme derfra, uden at komme i en aldeles uholdbar Stilling til Rigsdagen. Naar vi i Forening med det andet Thing vedtage, saaledes som Beslutningen i lyder, at dette Skridt skal være gjort, og foreligge et Lovforslag, saasnart vi atter komme sammen, saa vilde det være et Brud paa Tro og Love, hvis det ikke fra Regjeringens Side blev foretaget (H. Jensen: Det vil ikke være det første!). Jeg sætter særdeles Pris paa de Herrer's Interesse, men maaskee dog det ærede Medlem vilde tale lidt mindre høit. Naar vi vise det Maadehold,

som vi altid have vist, saa vedtage vi denne Beslutning, og vi ere da enige med det andet Thing. Man maa sætte stor eller ringe Pris paa en saadan Enighed, jeg skal ikke indlade mig paa at bedømme den; men naar vi i en Sag som denne i Forening med det andet Thing vedtage en Beslutning og den tiltrædes af Regjeringen, saa skalde det blive meget vanskeligt for nogen som helst Regjering, naar vi komme sammen igjen, at undgaæ at udføre Beslutningen; thi vi ere da langt stærkere til at faae dette Spørgsmaal gennemført efter vort Ønske, end vi ere nu. Vi ere langt stærkere til Efteraaret i den Henseende og kunne da paa en langt kraftigere Maade end nu forlange Reformen gennemført, naar vi nu nøles med at tage denne Beslutning, istedetfor stipsindet at holde paa, at den omstridte Paragraph skal staae i Loven. At det er rigtigt, at den staaer der, har jeg indrømmet, men jeg foreslaaer de ærede Herrer at gaae ind paa dette Forslag, ikke fordi jeg vil stille Sagen saaledes, som om dette var det ene Rigtige og det andet urigtigt, ingenlunde; jeg foreslaaer at gaae denne Vej som den fordeelsagtigste. Dersom vi gaae den, vilde vi nu kunne see en Ende paa vort Arbeide — det kan være lidt nok i praktisk Henseende — og faae den Lønningslov færdig, der endnu staaer tilbage; vi spare da at behandle Dyrtdsloven, spare en Strig med Landstthinget og formodentlig en Oplosning af Thinget, som jeg vilde ansee at staae for Døren, og som vilde være høist uheldig. Jeg appellerer til de Herrer's Maadehold ikke til Sagens strenge Ret, men til det, som er billigt og fordeelsagtigt for Thinget at gjøre i dette Tilfælde. Det er den Dørløstbevissning, som har ledet mig til at foreslaae denne Beslutning, hverken Forhold til Regjeringen eller til Landstthinget, men ene og alene min Tro paa, at dette vil fremme os bedst.

Justitsministeren: Med Hensyn til den foreslaaede Beslutning skal jeg tillade mig at erklære, at jeg ikke har Noget mod den at erindre, og ligesom den i ethvert Tilfælde maa være en forøget Opfordring for mig til snarest muligt at træffe de fornødne Skridt til Gjennemførelsen af Reformen, saaledes afgiver jeg